

HENRETTELSEN

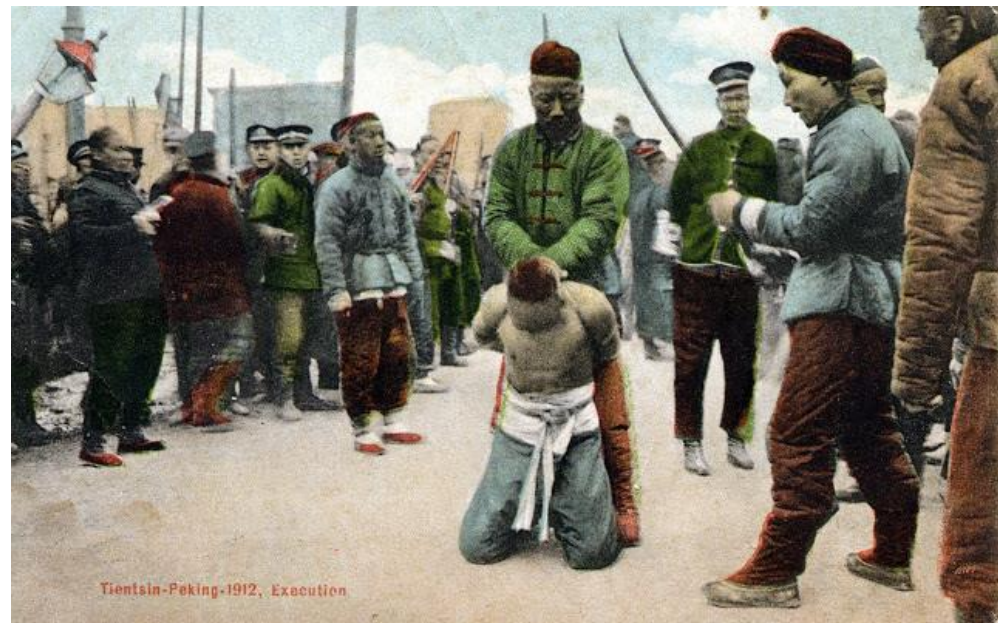
TOM KRISTENSEN

Se, bødlen renser tredie gang
sit sværd for blod og fugt,
og trende røde flammer står
på kluden, han har brugt;
men jeg er hovedløs og død,
når sjette gang en flammes glød
slår ud, slår ud
på bødlens klud.

Vi knæler ned, vi tyve mand,
med hovedet strakt frem,
og jeg skal se det blanke sværd
slå hovedet af fem;
men sjette gang, men sjette gang,
når tiden bliver dødsens lang,
er øjet i,
er alt forbi.

Nu pudser bødlen fjerde gang
sit sværd med samme klud,
mens nummer fire ramler om,
og blodet pøser ud,
og bødlen træder ganske nær;
jeg skelner hæftet på hans sværd,
et dragesving
på hæftets ring.

Så drejer jeg mit hoved lidt
og ser ham true stor og grå
med raget skal og nøgen pisk
mod himlen som er blå.
Jeg ser hvert enkelt hår, der gror,
i bødelens bryn og næsebor.
Jeg ser og ser
nu mer og mer.

Nu renser bødelen femte gang
sit sværd for fugt og blod,
og hovedet af nummer fem
er standset ved hans fod;
men tiden er så evigt lang
til sjette gang, til sjette gang.
Jeg tror ej mer,
at noget sker.

Er verden gået helt i stå?
Er sværdet fuld af fugt?
Skal bødlen evigt pudse det
og aldrig få det brugt?
Min nakke smerter uden stands, og smerten slår en
ilsom krans
i halsens kød.
Er jeg mon død?

Nej, bødlen står endnu og ser
langs sværdets tynde, sejge ægg.
Så træder han det næste skridt
og standser - måler - går lidt væk.
Jeg ser en bille vandre tryk
med grønt metal på hvælvet ryg,
den vandrer mod
en bøddelfod.

BAGGRUND:

På en af sine rejser i Østasien mødte Tom Kristensen en engelsk lord, der havde overværet en henrettelse af tyve mand. De tyve mand knælede på en lang række, og ventede på at bødlen skarpe sværd skulle hugge hovedet af dem. For Tom Kristensen blev historien til et digt, hvor han ikke var tilskuer, som den engelske lord, men selv en af mændene i rækken.

